

Farkast kiáltott

Egyszer egy kisfiú juhokat őrzött a legelőn. Már nagyon elunta magát, a kutyák inkább az árnyékban hűsöltek, a tilinkót pedig egész álló nap mégsem fújhatja az ember.

Gondolta magában, megtréfálja a parasztokat, akik a földeken dolgoztak.

– Segítség! Segítség! Farkas! Farkas! – kiáltotta vérfagyasztó hangon.

Összeszaladt mind a nép a földekről. Kapát, kaszát ragadtak, mentek a farkasra.

Hanem, amikor a fiú közelébe értek, csak a békésen legelésző nyáját látták és a bojtárt, aki elégedetten somolygott a bajsza alatt.

– Egyedül éreztem magam – magyarázta a felháborodott embereknek, akik alaposan megdorgálták, de aztán meg is békéltek. Fialat volt a fiú.

Hanem a juhpásztor még egyszer-kétszer így tett. Nem is mozdult aztán a kiáltására senki. Ám egyszer csakugyan a nyájra tört a farkas.

– Ide hamar, itt a farkas! – jajveszékelt a fiú. A parasztok azt hitték, hogy rossz szokása szerint ismét rászedi őket, így rá se hederítettek.

A farkas pedig ezalatt alaposan megtömte a bendőjét, megtizedelte a nyáját.